

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 8 maja 1922 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) oraz art. II ustawy austriackiej z dnia 24 lutego 1905 r. [aust. Dz. u. p. № 32], zarządza się:

I.

Moc obowiązująca przepisów następujących:

1) §§ 33, 36, 66 i 67 austriackiej ustawy na-

leżytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [aust. Dz. u. p. № 50] jak również § 81 tejże ustawy, o ile nie ulega uchyleniu na skutek ustępu II (punktu c) rozporządzenia niniejszego;

2) następujących pozycji austriackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [aust. Dz. u. p. № 50] względnie z dn. 13 grudnia 1862 r. [aust. Dz. u. p. № 89]: 17 lit. c), 44 lit. e), f), g), l), s), 79 lit. a l, 117 lit. a, m), jak również: 2 lit. a), 7 lit. g), h), 43 lit. b 1, b 2— w brzmieniu ustalonym w punktach 1 i 2 art. 1 względnie w punktach 2 i 3 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 315) 44 lit. q, o ile nie ulega uchyleniu na skutek punktu 5 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) i na skutek ustępu II) punktu d) niniejszego rozporządzenia;

3) § 5 ustawy austriackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., [aust. Dz. u. p. № 92] oraz § 13 ustawy austriackiej z dn. 7 czerwca 1883 r. [aust. Dz. u. p. № 94], o ile te przepisy dotyczą opłat od podań;

4) § 4, ustępu f) pruskiej ustawy o opłatach stemplowych oraz pozycji 43 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu ustalonym w punkcie 6 art. 2

ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315);

5) następujących artykułów dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14 poz. 145): 1 do 3; 5, 8 do 10, 13, 17 do 19, 21; 25, 26, 35 do 37 oraz 40,

jak również art. 6, 7, 24 i 34, o ile nie ulegają uchyleniu na skutek ustępu II) punktu g) niniejszego rozporządzenia,

tudzież art. 11, 14, 22, 30, 31 i 32 tegoż dekretu w brzmieniu, ustalonym w punktach 1, 3 i 8 art. 1, w punkcie 2 art. 2 oraz w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315),

rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

Dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej moc obowiązująca:

6) § 77 oraz punktu 2 § 93 austr. ustawy należyściowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50];

7) pozycji 75 lit. a) austr. taryfy należyściowej z wyjątkiem uwagi do tej pozycji.

II.

Uchyła się:

a) pozycję 9 taryfy, załączonej do rozporządzenia b. Gen. Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. o poborze opłat stemplowych (Dz. rozp. dla Gen. Gub. Warsz. z 1916 r. № 40 poz. 126 i 127);

b) ustęp 3 artykułu 13, ustęp 4 art. 14 oraz ustęp 5 art. 20 rosyjskiego zbioru ustaw o opłatach;

c) następujące przepisy austriackiej ustawy należyściowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50] § 1, ustęp C 1 oraz D 1; § 4, ustępy: A 1, 2; ustęp drugi § 81, o ile nie dotyczy załatwienia ze względów publicznych; ustęp trzeci § 81;

d) następujące pozycje austriackiej taryfy należyściowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50] względnie z dn. 13 grudnia 1862 r. [austr. Dz. u. p. № 89]: 2 lit. e), f) oraz uwagę 3 do pozycji 2; 20; 21; 43 lit. b, 2) o ile dotyczy podań o zezwolenie na trwale prowadzenie przedsiębiorstw zarobkowych; punkty a), b), k) pozycji 44, jak również ustęp pierwszy punktu q, teje pozycji, o ile dotyczy rekursów przeciw należyściom stemplowym i bezpośrednim; poz. 66 lit. a) 85, 86, 116 lit. a, bb, 116 lit. b., 116 lit. c, oraz uwagę 1 do poz. tar. 116, 117 z wyjątkiem punktów a), m), u); e) § 1 ustawy austriackiej z dn. 4 kwietnia 1894 r. [austr. Dz. u. p. № 71];

f) następujące pozycje pruskiej taryfy stemplowej: 5, 6, 11 a, 12, 22, 26, 31, 37, 39, 49, 51;

g) następujące postanowienie dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14 poz. 145), punkt 13 artykułu 6; punkt 23 tegoż artykułu, o ile dotyczy punktu 5 art. 34; art. 7 o ile dotyczy opłaty od arkusza pierwszego; art. 23; zdanie trzecie art. 24; art. 27 do 29; punkt 5 oraz zdanie ostatnie art. 34; punkt 1 art. 34, o ile nie dotyczy punktu 8 art. 6; punkt 2 art. 34, o ile dotyczy punktów 8, 9 i 16 art. 6; punkt 3 art. 34, o ile dotyczy punktów 3 i 4 art. 8 oraz artykułu 9. Nadto w art. 24 ulegają określeniu słowa: „i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona”.

h) następujące artykuły dekretu № 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. № 1 z 1922 r.): 3, 4, 5, 6, o ile nie dotyczy akt stanu cywilnego; 25, o ile dotyczy odpisów, duplikatów i poświadczeń, wydawanych przez urzędy państwowe.

III.

Punkt b) ustępu 3 pozycji 77 taryfy stemplowej pruskiej nie ulega zmianie.

Inne postanowienia tej pozycji jak również pozycje 1, 7, 11 i 52 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu ustalonym w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) stosowane będą tylko o tyle, o ile dotyczą sądów i notariuszów. W innych przypadkach świadectwa, wymienione w powołanych pozycjach, podlegają ogólnym przepisom o świadectwach, wymienionym w ustępie I niniejszego rozporządzenia (w dziale II załączonych „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”).

Pozycji 10 pruskiej taryfy stemplowej nie stosuje się w przypadkach, w których dokument urzędowy, określony w powołanej pozycji, podlega opłacie w myśl pozycji 10 do 17 taryfy, załączonej do „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych” lub wydany został na skutek podania, do którego stosują się przepisy działu I powołanych „Przepisów”.

IV.

Ze względu na dokonane w art. 1 i 29) punkcie 1) ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2 poz. 7) uchylenie działów I i II austriackiej ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych i zastąpienie z dniem 1 stycznia 1922 r. podatku „zarobkowego” podatkiem „przemysłowym” — pozycja 43 lit. b. 1 austr. taryfy należyściowej (w brzmieniu, ustalonym ustawą z dn. 24 lutego 1905 r., austr. Dz. u. p. № 32); o ile dotyczy obliczenia należyści według wysokości podatku zarobkowego, nie będzie stosowana w przypadkach, w których podanie wniesiono po dniu 31 grudnia 1921 r. lub w których mimo wcześniejszego wniesienia podania nie nastąpił wymiar podatku zarobkowego za czas, poprzedzający dzień 1 stycznia 1922 r. (§§ 65 i 117 austr. ust. o bezp. pod. osob.)

V.

Załączone do niniejszego rozporządzenia „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych” ogłasza się jako tekst jednolity postanowień ustawowych (punkt 3 artykułu 6 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), obejmujący zarazem przepisy wykonawcze.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej.

VI.

Ustęp IV/ niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej w miesiąc po ogłoszeniu.

Na obszarze b. dzielnicy pruskiej przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące świadectw urzędowych, wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu, przepisy zaś, dotyczące podań i załączników w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *Michalski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kamiński*

Minister Sprawiedliwości: *Sobolewski*

Minister Poczty i Telegrafów: *Stesłowicz*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu w poroz. z Min. Spraw W. i Sprawiedl. oraz P. i T. z d. 8. V 1922 r. do poz. 319.

Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

L. Opłaty od podań, wnoszonych do urzędów państwowych.

Przedmiot.

§ 1.

(Pozycja 43. b. 1, 43. b. 2 oraz 117 a austr. taryfy należytościowej; art. 1, 2, 11, 13, 14, 17, 18 i 19 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; punkty 1 do 5 oraz 7 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38 poz. 315)

Podania, wnoszone do urzędów państwowych — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części pierwszej załączonej taryfy.

Załączniki do takich podań podlegają opłacie, wymienionej w części drugiej (poz. 9) tejże taryfy.

§ 2.

(Art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Przepisy niniejsze, o ile dotyczą podań, stosować należy — o ile nie postanowiono inaczej — również do załączników.

§ 3.

(Poz. 79 lit. a. 1) austr. taryfy należytościowej).

Protokół, zastępujący podanie, podlega opłacie takiej samej, jakaby się należała w razie wniesienia podania tej samej treści.

§ 4.

(§ 33 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 5 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Podanie, wniesione przez dwie lub więcej osób — lub przez jedną osobę, działającą w charakterze ustawowego zastępcy lub pełnomocnika dwu lub więcej osób — podlega opłacie jednokrotnej, tylko o tyle, o ile odnośnie osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku ~~wspólnego~~ lub o ile żądanie opiera się na jednym

i tym samym tytule prawnym. W braku powyższych warunków podanie takie podlega opłacie tyle razy, ile osób wniosło je w imieniu własnym lub ile jest osób, w których imieniu wniósł podanie zastępca ustawowy lub pełnomocnik. Załączniki do podań, określonych w niniejszym paragrafie, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

§ 5.

(§ 36 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 7 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Podanie, od którego opłatę uiszczono zwrócone petentowi bez rozpatrzenia, z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego lub z powodu innych braków formalnych, podlega w razie ponownego złożenia w urzędzie właściwym — lub po usunięciu braków formalnych ponownej opłacie tylko co do arkusza pierwszego, a to — z wyjątkiem przypadku, w następnym ustępie przewidzianego — w wysokości 200 mk. (w poz. 8 taryfy); arkusze następne, jak również następne egzemplarze, odpisy i załączniki nie podlegają ponownej opłacie.

Od podań, określonych w poz. 7 taryfy, należy w przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim zamiast 200 mk. uiścić 50 mk.

Uwolnienia przedmiotowa.

§ 6.

(Poz. 44 e, f, g, l, q, s, austr. taryfy należytościowej; § 5 ustawy austriackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. № 92; § 13 ustawy austriackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. № 94; art. 6 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 10 ustawy z dn. 19 maja 1920 r., Dz. U. R. P. № 48, poz. 297).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają podania następujące:

1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;
2) zawierające wiadomości, udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy;

3) podania o zwrot wydatków, poniesionych celem wykonania czynności, zleconej przez władzę państwową lub celem odwrócenia szkody, grożącej Państwu, jak również o wynagrodzenie szkody, o ile do wynagrodzenia obowiązany jest Skarb Państwa;

4) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;

5) dotyczące wyborów do Sejmu i Senatu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych jak również do komisji podatkowych;

6) podania w sprawie służby wojskowej;

7) w sprawie osobistych lub rzeczowych świadectw wojennych (art. 19 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., Dz. U. R. P. № 67, poz. 401, oraz art. 14 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r., Dz. P. P. P. № 32, poz. 264) jak również w sprawie obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (art. 27 ustawy z dn. 21 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. № 21, poz. 166).

8) w sprawach, dotyczących orderu „Virtuti Militari” (art. 15 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 67, poz. 409) jak również w sprawach,

dotyczących odznaki wojskowej pod nazwą „Krzyż Walecznych” (art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r., Dz. U. R. P. № 87 poz. 572).

9) podania osób, które pozostają lub pozostały na służbie Państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

10) o posady w urzędach państwowych;

11) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty telegrafu, telefonu, Pocztovej Kasy Oszczędności lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością Państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;

13) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;

14) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych, lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych, — w szczególności też deklaracje płatnicze;

15) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeśli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym, albo w decyzji, wydanej na skutek odwołania się;

16) o ustawowo nakazane uwolnienia, obniżki lub odroczenia płatności w zakresie danin publicznych;

17) podania w postępowaniu w przedmiocie scalenia gruntów oraz podziału wspólnot gruntowych;

18) w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;

19) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;

20) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych; (podania te podlegają natomiast opłatom osobnym, przewidzianym w art. 7 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 13 poz. 137, w art. 12 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 138 i w art. 14 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 139) — względnie w ustawie z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11 poz. 89);

21) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, oraz urzędów podwładnych mu;

22) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;

23) podania w sprawie pożyczek ulgowych dla drobnych przemysłowców, rzemieślników, ich organizacji wytwórczych oraz przemysłu ludowo-domowego (art. 2 ustawy z dn. 30 maja 1919 r., Dz. P. P. P. № 44 poz. 314 oraz art. 2 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r., Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 16);

24) wnoszone do Komisji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego lub jego organów (art. 9 usta-

wy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 72 poz. 424);

25) dotyczące czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych — w szczególności też występków i wykroczeń służbowych (art. 66 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. № 21 poz. 165);

26) podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem z dn. 13 lipca 1920 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 traktatu wersalskiego (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 57 poz. 358) oraz rozporządzeniem z dn. 11 czerwca 1921 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 59 poz. 375);

27) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w § 21 przepisów niniejszych pod liczbami 1 oraz 5 do 9;

28) podania osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której petent uzyskał prawo ubogich;

29) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;

30) podania w sprawie pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych na skutek wojny (art. 15 ustawy z dn. 8 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 63 poz. 368);

31) podania składane na mocy ustawy z dn. 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. № 24 poz. 143) przez osoby bezpośrednio zainteresowane w sprawach technicznej pomocy przy odbudowie lub w przedmiocie świadczeń przymusowych albo wywłaszczenia na cele odbudowy, jak również w sprawach regulacji działek budowlanych (art. 35 powołanej ustawy).

32) podania o udzielenie pomocy rolnej z kredytu, przewidzianego w ustawie z dnia 24 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 24 poz. 198), art. 9 ustawy z dn. 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 174).

Uwolnienie osobiste.

§ 7.

(Poz. 75 lit. a) austr. taryfy należytościowej; art. 8, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Od opłat, unormowanych w dziale przepisów niniejszych są zwolnione:

1) Państwo Polskie oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnymi osobami prawnymi;

2) związki samorządne mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej;

3) kościoły i gminy wyznaniowe przez Państwo Polskie uznane;

4) fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące, jeżeli siedziba tych instytucji znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację; każda z tych instytucji winna jednak uzyskać decyzję Ministra Skarbu, stwierdzającą, że zachodzą powyższe warunki uwolnienia od opłat i na każdym podaniu (z wyjątkiem

podania o legalizację) wymieniać—w miejscu, przeznaczonym do naklejania znaczków stemplowych (§ 10)—datę i liczbę owej decyzji;

5) osoby, które do podania załączyły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd, do którego podanie wpłynęło, uznał złożone świadectwo za dostateczne.

§ 8.

(Art. 9 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność, określoną w § 7, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste decyzją Ministra Skarbu.

§ 9.

(Art. 10 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektóre tylko są zwolnione od opłaty, to osoby niewolnione obowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Uiszczenie opłaty.

(§§ 21 i 22 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; art. 3, ustęp drugi ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

§ 10.

Na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronie jednego egzemplarza, należy nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

W braku znaczków stemplowych można opłatę uiszczyć przez wniesienie należnej kwoty gotówką do kasy skarbowej za pokwitowaniem, umieszczonym przez kasę na podaniu. Na żądanie petenta należy mu wydać osobny kwit kasowy; w takim razie jednak kasa nie umieści potwierdzenia odbioru na podaniu, a petent obowiązany jest kwit kasowy na podaniu nakleić.

§ 11.

Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, (obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłaty) będzie wydane przez urzędnika, przyjmującego podanie. Pokwitowanie to podlega osobnej opłacie w kwocie 20 marek, która winna być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skasowanie ich w sposób, podany w ustępie pierwszym § 12.

§ 12.

Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych (§ 10, ustęp pierwszy) skasować te znaczki, jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo

a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci

znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo

b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem bądź za pomocą pieczęci (kasownika) w ten sposób, aby końce linii znajdowały się poza znaczkami na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie lub otwierający kopertę, albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane w sposób podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego—z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp 1 niniejszego paragrafu).

§ 13.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Urząd, przyjmujący telegram, uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel Mk.”.

Urząd, przyjmujący telegram, kasuje znaczki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów, nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczek stemplowy, zwrócić uwagę nadawcy, że podanie odnośne—jeśli podlega opłacie—nie będzie załatwione. O ileby nadawca mimo tej uwagi nie chciał zaopatrzyć telegramu w znaczek stemplowy, urząd przyjmujący telegram stwierdzi to umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono”.

Uwagi, wymienione w ustępach drugim i czwartym niniejszego paragrafu, mają być telegrafowane narówni z tekstem właściwym. Przy obliczaniu ilości wyrazów, celem ustalenia należności za telegram, wlicza się również wyrazy, z których składają się wspomniane uwagi.

Skutki nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustępy pierwszy i drugi austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 24 i 25 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

§ 14.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie pozostawia się bez biegu aż do zupełnego uiszczenia opłaty—o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, to termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty przed upływem czasokresu, wyznaczonego w myśl § 18.

§ 15.

Jeśli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty za załatwieniem podania przemawiają względy publiczne, to urząd, do którego podanie wniesiono, może załatwić podanie o tyle, o ile tego wymaga interes publiczny.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustęp pierwszy oraz § 93, punkt 2, austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850, austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

§ 16.

Jeśli podanie, wniesione bez uiszczenia opłaty, nie podlega opłacie (§§ 6 do 8 przepisów niniejszych), to urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien na podaniu lub na referacie załatwienia umieścić odpowiednią uwagę i swój podpis.

W razie zastosowania § 15 należy umotywić w tej samej formie, jakie względy publiczne przemawiają za załatwieniem podania.

§ 17.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie (a nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15), to urząd, do którego takie podanie wpłynęło, wzywa petenta lub jednego z petentów do uiszczenia opłaty. W tym celu urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na podaniu uwagę „Kancelarja wezwie mk”.

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej, ułożonym według załącznika 2 i wysyła je pocztą, jednak bez uiszczenia opłaty pocztowej (art. 6 rozporządzenia z dn. 5 września 1919 r., Dz. U. R. P. № 78 poz. 442), poczem umieszcza poniżej polecenia uwagę „Wysłano dnia.”

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedynczą opłatę pocztową, według taryfy ogólnej. Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoreczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasy skarbowej i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 12 ustępie pierwszym względnie nakleja kwit kasowy na podaniu. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób wskazany w § 12 ustępie ostatnim.

§ 18.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny (ustęp drugi § 14), to należy w wezwaniu do uiszczenia opłaty (§ 17) wyznaczyć termin, który ma wynosić najmniej miesiąc, licząc od dnia w którym wezwanie wysłano. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien udzielić kancelarji odpowiedniej wskazówki.

Środki prawne.

§ 19.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. № 65 poz. 391).

Zwrotu opłaty od podania lub załączników uiszczonej nienależnie — bądź przy wniesieniu podania, bądź przy uiszczeniu dodatkowym (§ 17 — można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

Decyzja należy do zakresu działania tej władzy skarbowej pierwszej instancji, powołanej do załatwiania spraw opłat stemplowych w ogóle, w której okręgu ma siedzibę urząd, do którego odnośne podanie wpłynęło.

Przeciw wezwaniu, określonemu w § 17, nie służy w razie nieuiszczenia opłaty żaden środek prawny.

II. Opłaty od świadectw urzędowych.**Przedmiot.**

§ 20.

(poz. 2 a, b 7 g, h oraz 17 c austr. taryfy należytościowej; poz. 43 taryfy stemplowej pruskiej; art. 30 31, 32 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; punkt 8 art. 1, oraz punkty 2, 3 i 6 art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38 poz. 315).

Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części trzeciej załączonej taryfy.

Uwolnienia od opłaty.

§ 21.

(poz. 75 lit. a oraz poz. 117 lit. m taryfy należytościowej austriackiej; § 4 punkt f pruskiej ustawy o opłatach stemplowych; art. 25, 34 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają świadectwa:

1) których posiadanie nakazane jest przez obowiązujące przepisy ze względów publicznych (np. wymienione w § 9 rozporządzenia z dn. 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie zwalczania wścieklizny, Dz. U. R. P. № 10 poz. 79; tymczasowy dowód osobisty, przewidziany w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 listopada 1918 r., Monitor Polski № 223 i t. p.).

2) wydane celem załączenia do podań, wymienionych w § 6, z wyjątkiem wymienionych w punktach 11, 12 i 20 § 6.

3) wydane na żądanie urzędu państwowego lub zakładu państwowego, będącego odrębną osobą prawną lub związku samorządnego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej — jeśliby opłata miała być poniesiona ze Skarbu Państwa Polskiego lub z majątku zakładu państwowego albo związku samorządnego:

4) szkolne;

5) świadectwa (w szczególności też kopje i wyciągi), wydane na podstawie operatów pomiarowych (katastralnych); (uwolnienie to nie ma jednak wpły-

wu na obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w ustawie austriackiej z dn. 23 maja 1883 r., austr. Dz. u. p. № 83 względnie w ustawie pruskiej z dn. 8 lutego 1867 r., Zb. Ustaw pruskich str. 185);

6) wydawane w postępowaniu, dotyczącem nabycia i utraty obywatelstwa polskiego, w myśl przepisów powołanych w punkcie 26 § 6 przepisów niniejszych;

7) wydawane osobom, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych, oraz członkom rodzin tych osób — w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

8) szczepienia ospy;

9) ubóstwa;

10) wydane osobom, które przedstawiły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd wydający świadectwo, uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny;

11) wydawane przez urzędy państwowe, sprawujące zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) patenty na wynalazki oraz świadectwa ochronne co do wzorów rysunkowych, modeli i znaków towarowych;

Przewidziane w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. № 88, poz. 478) całkowite lub częściowe uwolnienie od opłaty za zmianę nazwiska (poz. 11 załączonych taryfy) pozostaje w mocy.

Uwolnienia od opłaty, przewidziane w paragrafie niniejszym pod LL. 2, 3, 6 i 7, nie odnoszą się do duplikatów i odpisów (poz. 13, 14 i 15 taryfy).

§ 22.

(Art. 36 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

W przypadkach, określonych w punktach 1, 2, 3, 6 i 10 art. 21 ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznic na niem powód uwolnienia od opłaty.

§ 23.

(Art. 35 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

Jeśli świadectwo, określone w punkcie 2 § 21, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, to należy przed tem użyciem uiścić opłatę, przewidzianą w taryfie (w sposób, określony w § 26).

Uiszczenie opłaty. Skutki nieuiszczenia.

(§§ 66 i 67 austr. ustawy należyciowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

§ 24.

Opłatę od świadectw, wymienionych w pozycjach 10 i 11 załączonych taryfy, należy uiścić gotówką w kasie skarbowej; opłatę zaś od świadectw, wymienionych w pozycjach 12 do 17 taryfy, przez dostarczenie urzędowi znaczków stemplowych.

Przed dostarczeniem kwitu z uiszczenia opłaty gotówką, względnie znaczków stemplowych dostatecznej wartości, nie może nastąpić wydanie świadectwa. W razie zastosowania punktu 10 § 21, ma urząd, wydający świadectwo, zostawić w aktach notatkę, wy-

jaśniającą, z jakich motywów uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny.

Urząd, wydający świadectwo, ma kwit z uiszczenia opłaty gotówką przechować w swych aktach, a znaczki stemplowe nakleić na świadectwie i skasować.

§ 25.

Dodatkowe uiszczenie opłaty w przypadkach, określonych w § 23, następuje przez naklejenie znaczków stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 24) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobec którego ono ma być użyte.

Środki prawne.

§ 26.

(§ 77 austr. ustawy należyciowej z dn. 9 lutego 1850 r. austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Co do zwrotu opłaty, uiszczonej od świadectwa niezależnie, stosuje się odpowiednio § 19.

Przeciw odmowie wydania świadectwa z powodu niezłożenia opłaty nie służy żaden środek prawny.

III. Podania, wnoszone do urzędów samorządowych oraz świadectwa wydawane przez takie urzędy.

§ 27.

(Art. 30 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 1, punkt 6 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków samorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

To samo dotyczy świadectw, wydawanych przez takie władze i urzędy.

IV. Wejście w życie przepisów niniejszych.

§ 28.

Dział II i III przepisów niniejszych (§§ 20 do 27) wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej w miesiąc po ogłoszeniu.

Dział I (§§ 1 do 19) wchodzi w życie na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej w miesiąc po ogłoszeniu, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Dział I ma zastosowanie do podań, wniesionych od czasu wejścia w życie tego działu.

Dział II będzie stosowany do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż dzień wejścia w życie tego działu. Do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez urząd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwowpisem, stosują się odnośne postanowienia działu II, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie tego działu.

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamiński

Minister Poczty i Telegrafów:

Stęśłowicz

Załącznik 1 do §§ 1 i 20 Przep. w przedm. opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd. do poz. 319.

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań, oraz od świadectw urzędowych.

Część pierwsza: P o d a n i a .

1. Pozycja	2. P R Z E D M I O T	3. Wysokość opłaty m a r e k	4. U W A G I
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r., Dz. U. R. P. № 31 poz. 178).	5.000	<p>1. Do pozycji 1 do 8: Stawki, wymienione przy pozycjach 1 do 8, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stempłowej w kwocie 50 mk. Takiej samej opłacie po 50 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach — jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym.</p> <p>Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.². Niecały arkusz liczy się za cały.</p> <p>2. Do pozycji 4: Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej.</p> <p>3. Do pozycji 7: Suma opłat, należących się od określonego pod pozycją 7 podania (od wszystkich arkuszy, wszystkich egzemplarzy i odpisów) wraz z opłatami od załączników do takiego podania (pozycja 9 niniejszej taryfy) nie może wynosić więcej niż czwartą część sumy spornej. Ułamek marki zaokrągla się wzwyż do pełnej marki.</p>
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej.	3.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego lub b) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie.	3.000	
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu.	3.000	
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterii fantowej i t. p.	500	
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnymi.	500	
7	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła).	50	
8	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 7.	200	

Część druga: Załączniki do podań.

1.	2.	3.	4.
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty	U W A G I
		m a r e k	
9	Załączniki do podań, podlegających opłacie stempłowej.	50 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	<p>1. Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.</p> <p>2. Świadcstwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stempłowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 9.</p>

Część trzecia: Świadcstwa urzędowe.

1.	2.	3.	4.
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty	U W A G I
		r a z e m	
10	Akt nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r., Dz. U. R. P. № 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r., Dz. U. R. P. № 52 poz. 320).	5.000	1. Do pozycji 12: Od świadctwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 12 niniejszej taryfy, uiścić opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175).
11	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska (art. 1 ustawy z dn. 24 października 1919 r., Dz. U. R. P. № 88 poz. 478 i § 8 rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r., Dz. U. R. P. № 92 poz. 678).	3.000	2. Do pozycji 13 do 15 oraz 17: Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm. ² . Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nieprzewyższającej po jednej stronie 3500 cm. ² . Niecały arkusz liczy się za cały.
12	Świadctwa: <ul style="list-style-type: none"> a) stwierdzające uzdolnienie do wykonywania zawodu lub b) zawierające zezwolenia, wymienione w pozycjach 3 lit. a), 5 i 6 niniejszej taryfy, wydane oprócz zawiadomienia o przychylnem załatwieniu podania. 	500	Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm. ² . Stronicę, nie w całości zapisaną, liczy się za całą.
13	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy—równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny).	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	
14	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd—bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwowpisem czy nie.	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	

1. Pozycja	2. P R Z E D M I O T	3. Wysokość opłaty m a r e k	4. U W A G I
15	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem.	50 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	
16	Poświadczenie własnoręczności podpisu.	200 co do każde- go podpisu.	
17	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 10 do 16.	200 od arkusza pierwszego i 50 od każdego arkusza na- stępnego.	

Załącznik 2 do § 18 przepis. w przedm. opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd. do poz. 319.

(Strona pierwsza).

..... dnia 192 r.

L.....

Przy wnoszeniu opłaty należy przedsta-
wić niniejsze zawiadomienie lub powołać
się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty 192.... w przedmiocie

brak opłaty stemplowej w kwocie mk.

Należy złożyć w podpisanyim urzędzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub za-
miast nich kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej gotówką. W prze-
ciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

.....
Podpis

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego)

.....

(Strona druga).

P.....
.....

(ul.)

poczta

Urzędownie.

Oplatę pocztową uisć adresat.